

steeds onder
llers in zijn boeg
gs ook alzoop
e lieve vrienden
en Freunde de
gen, p. 30), of
len Interesse
eft in plaats v
de vraag, of

s in Barth, en
t, wil een he
een heidensc
h verbinden m
le daarmee ve
rft. Men wil b
ar men wil o
rne wijsbegeer
rheid wordt d

te lande Bar
1) gebruikt? E
ten slotte sam
a laagst algeme
r J. Ross Stev
armen te Pri
later meer.

C. VAN TI
er kerken.

lus, den niet-dog
van „Paedagogisch
tsing. Het bevan
n publiceerde, e
naar vaststond, d
t, Prof. Waterink
per keurende po
ader in te Heilhe
atsing toegezonden
eerst aangeboden
tuk kwam te las
k. Thans neem ik
hrift" zelf, waarin
s der redactie, en
actie aanbiedt, de
feit en de ander
rof. Waterink, die
dus:

e redactie van h
Christelijk onder
plaats in uw blad
nber J.I. doet Prof
val op het „Paeda
neerkomt op een
an den hoofdredac
J. Waterink.

een aanval op d
elijk werk. En
Vaterink. Het wa
en dweilen, en de
loen, alsof de wil
). Die is uitdruk

Wouters aan zij
zou ik gaarne wil

g gevende artikel
Aug. Sept-nummer
„Paedagogisch tij

de hoofdredact
overlaat aan de
dit nummer de
oid draagt; maar
rft voor het Chris
at niet pretes
en dat krachten
in uit de krachten
in het woord last
in de Ned. Chr
n Prof. Schilder
door de radio zal
der persoonlijk de
ig zou willen

paedagogiek
t orgaan is, zij
onderwijs van ver

of door dozen of
in dat geval de
n hoofdredact
instating toch al
eerste geval bij
i. verregaande s
tikel, dat h.v. de
- de A.V.R.O. ook
een redactionele
teer zou de hoofd

redactie niet verantwoordelijk zijn? In het tweede ge
val is de hoofdredactie zelf toch actief geweest; is de
synthese der auteurs toch ook haar werk, en is gebleken,
wat ik zei: dat de vruchten funest zijn;

h ook voor die vacante heeft copie van Dr Schuyten
de redactieleden gepasseerd, welke werd afgekeurd. De
redactie kende den auteur dus; en die was bij haar
gequalificeerd;

e de redactie — o neen, een inzender, maar dan toch
schrijvend onder goedkeuring van secretaris en hoofd-
redacteur — neemt nu het standpunt in, dat haar orgaan
zoo algemeen is: — let maar eens op de N.C.R.V. Maar
waarom is dan eens onder een artikel van den heer
A. Jansse, over Barthiaansche paedagogiek, een redac-
tioneele noot geplaatst, waarin met nadruk vastgesteld
werd, dat plaatsing van een artikel nog niet betoekende
een betuiging van redactioneele instemming? Zijn dat
soms N.C.R.V.-methodes?

d de N.C.R.V. hangt van regeringsmaatregelen af.
Breekt men daár de samenwerking, dan houdt de weg-
lopende groep geen tiende part meer over van de
zenduren, waarover ze thans of alleen of met anderen
kan beschikken. In de wetenschappelijke voorlichting
door een tijdschrift echter is men vrij; de verwijzing
naar de N.C.R.V. is dus onzakelijk. Het is juist mijn
vraag geweest, of men die synthese niet los laten moest;

e bovendien zou in de N.C.R.V. zulk een artikel —
dat mij als symptoom toesprak — onmogelijk zijn. Kan
iemand daar een voordracht signaleren, die met den
grondslag der N.C.R.V. strijdt, dan zal de verantwoorde-
lijkheid daar ook gedragen worden, en de fout als fout
erkend;

t de verwijzing naar de N.C.R.V. bewijst evenwel,
dat de redactie van het „Paed. Tijdschrift" geen fout
erkent, doch het gebeurde een gevolg acht van een
systeem, dat men niet verwerpelijk acht. Anders zou (1)
de verwijzing naar de N.C.R.V. kinderachtig zijn, wat
ze natuurlijk niet is. Men geeft mij dus gelijk,
als ik het artikel geen incidenteele fout, doch een symp-
toom acht („Soester Kb.");

g het „Paed. Tijdschrift" is niet „gereformeerd", zegt
men. O neen. Maar het artikel was door en door on-
christelijk;

h juist verleden week zond Prof. Waterink een in-
gezonden stuk aan het „Kerkblad van Hoek van Hol-
land, Vlaardingen, etc." over zijn Leeuwarder rede. In
datzelfde blad is nog pas op „De Reformatie" vrij
afkeurende critiek geöfend over de plaatsing van arti-
kel en „Geestelijke Verlatting" in ons blad. Die criti-
kelen sprak mij persoonlijk aan (ons blad streed
tegen Barth, zei de criticus). Prof. Waterink weet, dat
ik die copie indertijd van te voren niet inzag. Toch heb ik
geen oogenblik er aan gedacht Prof. Waterink en Dr Taze-
laar uit te noodigen per ingezonden stuk aan dat blad
te melden, dat ondergeteekende die copie niet had gezien.
Het zou anders gekund hebben, nu Prof. W. toch aan
dit blad schreef, verleden week;

i ik vraag zulk een ingezonden stuk van hem niet.
Want ik was wel degelijk verantwoordelijk voor de
sfeer, die in dien tijd in de redactie van „De Reformatie"
mogelijk maakte, dat een artikel, dat ik niet
gezien had, in het blad kwam (ik heb mij bepaald tot
het later zonder critiek publiceren van eigen meening
inzake „geestelijke verlatting"). Zou is Prof. W. verant-
woordelijk voor de „sfeer" van zijn redactie. Ook inzake
een stuk, dat hij niet zelf gepost heeft. En, vergeet niet:
na Augustus-September heeft nog niemand in „Paed.
Tijdschrift" Dr Schuyten weersproken.

Eindelijk schrijft de heer D. Wouters:
Persoonlijk wil ik er aan toevoegen de herinnering
aan een 3-tal Friese brochures: Hark ris, Pieter,
toen: Fij, Lútsen, en tot slot: H o d o p, jongens.

Dit schrijft de heer Wouters, o zeker. Maar met
medeweten en goedvinden van Prof. W. Ik antwoord
daarom dezen:

- a. mijn critiek is geschreven op dringend ver-
zoek van anderen;
- b. ik wist, dat dat zou uitgelegd worden als het wel-
lusting uithuilen van een geschil;
- c. toch heb ik het artikel met alle rust geschreven;
- d. dat u een ander toestaat ons heiden te verzoeken:
houd op, jongens, aanvaard ik van dien ander niet;
ik zei herhaaldelijk, waarom. Maar dat de ééne „jongen"
erna toestemt, dat hij met den ander³⁾ vermaand wordt,
dat kan irenisch zijn; het kan ook zóór polemisch
bedoeld zijn;
- e. hoe het dezen keer bedoeld is, dat is psychologie.
En dat gopsychologiseer haat ik, want dat is juist het
bederf in alle polemieken;
- f. z á k e l i k is zoo'n zinnetje in elk geval polemisch;
want het suggereert, dat het niet om zaken, doch om
Personen gaat, of dat de zaken niet de moeite waard
zijn. „Die" polemieken in den vorm van
ireniek aanvaard ik niet.

„Niemand kan zeggen, Jezus den Heere
te zijn, dan door den Heiligen Geest."
Over deze uit de Statenvertaling bekende woorden
(naar 1 Cor. 12:3) schrijft Ds C. Veenhof in „Gerof.
Jongelingsblad":

Wat bedoelt Paulus met deze woorden?
In hoofdstuk 12 begint hij te spreken over „geeste-
lijke gaven". Blijkbaar hadden de Korinthiërs daarom-
trent enig licht gevraagd en dat zal Paulus hun nu
geven.

Die „geestelijke gaven" waren, zooals het woord
reeds uitdrukt, gaven van den Heiligen Geest. En dan
wel bijzondere gaven. Alle geloovigen „hebben"
den Heiligen Geest en Die deelt hun de gaven en

1) De pluralis: jongens!

krachten uit, die Jezus Christus voor de zijnen heeft
verdiend. Over die gaven, die alle geloovigen ont-
vangen, spreekt Paulus evenwel nu niet. Hij heeft
het oog op zeer bijzondere, lang niet aan alle christe-
nen geschonken gaven, die vooral in den eersten tijd
na Christus in de gemeenten werden gevonden. Pau-
lus noemt een heel rijtje op in de eerste verzen van
dit hoofdstuk, zoo b.v. „gaven der geneezing"; „werke-
ngen van krachten" (waarschijnlijk het vermogen om
allerlei moeite en ellende te doorstaan om Christus'
wil); „profetie" (ontvangen van openbaringen Gods,
welke voor de kerk van die dagen van belang waren,
maar geen blijvende beteekenis hadden en daarom
niet bewaard zijn); „onderscheiding van geesten" en
dan vooral het „spreken in talen" of het „spreken in
tongen"¹⁾.

Juist over dat „spreken in tongen" heeft Paulus
het hier. Dat was een wonderlijke „gave". 't Gebeure
n.l. soms, dat tijdens een vergadering van de gemeente
iemand opstond en wonderlijke klanken begon uit te
stooten. De gemeente verstond die niet. Het waren
klanken en woorden van een vreemde taal, die nergens
op de wereld door menschen werd gesproken. Prof.
Grosheide denkt, dat het de paradijsstaal was. De
„tongenspreker" verkeerde onder zijn spreken in heftig
bewogen toestand. En als hij ophield wist hij zelf
niet wát hij had gezegd, wat de inhoud was van zijn
woorden. De gemeente luisterde verbaasd toe. Geluk-
kig had de Heilige Geest aan anderen de gave van de
„vertolking der tongen" gegeven, zoodat de ge-
meente toch te weten kwam, wat de „tongenspreker"
had uitgeroepen.

Dat Paulus het in onze verzen over het „spreken
in tongen" heeft, blijkt uit vers 3. Hij noemt daar
het „door den Geest spreken". Dat kan in dit ver-
band, n.l. na vers 1, alleen verstaan worden van een
spreken door een bijzondere drijving en leiding van
den Heiligen Geest. Prof. Grosheide verklaart in zijn
Kommentaar zeer nadrukkelijk, dat hier in geen geval
bedoeld is een spreken door den Geest, zoodat dat bij
alle geloovigen gevonden wordt, want het gaat hier
over dingen, die niet op alle geloovigen betrekking
hebben, doch slechts op sommige, n.l. op hen, die
de hier bedoelde gave bezitten.

Waarschijnlijk beantwoordt Paulus, zooals ik reeds
zel, een vraag omtrent dat „spreken in tongen". En
we kunnen wel napluizen welke die vraag is geweest.
Deze n.l.: is alles wat zoo'n „tongenspreker" uitstoot
wel goed, wel Godverheerlijkend? Als zoo'n man heele-
maal „buiten zichzelf" is, komen dan niet allerlei,
anders heel diep verscholen, zondige gedachten en
begeerten naar boven en zou hij die dan niet in die
vreemde taal kunnen uitspreken? Zou hij zelfs Chris-
tus niet kunnen lasteren?

Zelf kan zoo'n man dat niet zeggen — hij weet
niet wát hij zegt. De gemeente kan het ook niet.
Alleen als er een „tongenvertolker" is, zou men het
kunnen te weten komen. Anders niet.
Op deze vraag nu geeft Paulus een antwoord. Een
antwoord, dat de Korinthiërs beslist moeten weten
(vs 1). Paulus herinnert eraan, dat vroeger toen de
Korinthiërs nog heidenen waren, hun leven één groote
onzekerheid was. Een onzekerheid duizend maat erger
dan waarin ze nu bliken hun vraag verkeeren. Toen
wisten ze nooit of ze Godverheerlijkend spraken. Nu
eens dezen dan dien leeraar liepen ze na. Nu eens
dezen dan dien afgod dienden ze (vs 2). Thans is dat
anders geworden. Nu is er een vaste lijn in hun leven
gekomen. Nu houden ze zich aan dat ene groote
beginsel dat Christus is de Heer. En dat vaste van
hun levenslijn komt nu ook uit in het „tongenspreken".
Met grooten nadruk verzekert Paulus, dat iemand, die
door den Geest Gods geleid, in zoo'n vreemde taal
spreekt, geen Gode onwaardige dingen zeggen kan.
De Heilige Geest verhindert dat. Nooit zal zoo'n door
den Geest geleide „tongenspreker" kunnen uitroepen,
dat Jezus een vervloeking is! Dat is dus een troost
voor de bezitters van de gave van het tongen-spreken.
Ze behoeven geen zorg te hebben over wat ze in zoo'n
ekstatischen toestand zeggen. De Heilige Geest maakt,
dat het alles rein en Godverheerlijkend is.

Maar de gemeente krijgt nu ook een maatstaf, die
voor háár noodig is. 't Zou kunnen gebeuren, dat
andere, booze geesten zich van menschen meester
maakten en dat „tongen-spreken" nabootsten. In dat
geval moet de „tongen-vertolker" goed luisteren of hij
in de woorden van den „tongenspreker" Jezus Chris-
tus hoort verheerlijken, of hij de uitspraak verneemt,
dat Christus de Heer is. Is dat zóó, dan is de zaak
in orde. Want in dat „tongen-spreken" kan niemand
zeggen, dat Jezus de Heer is, zonder den Heiligen
Geest, zonder dat de Heilige Geest dat spreken heeft
te voorzichin geroepen.

En voor de „profeten" geldt hetzelfde natuurlijk. Als
een „profeet" in zijn profeteeren belijdt, dat Christus
de Heer is, dan blijkt daaruit, dat hij een ware profetie
brengt, dat is dus een woord, een boodschap van God.
Terecht concludeert Ds Veenhof, dat deze tekst dus
een gansch andere bedoeling heeft dan „vermeerdering"
of „aankweeking" van „geloofsverzekerdheid". Inderdaad,
de kwestie der geloofs-zekerheid is wél waard, dat men
alle „lichte" argumenten ontleemt aan wie ze hanteeren.
Wij voegen er aan toe, dat de periode, waarin wij leven,
naar de orde der oeconomie van het verbond thans
niet meer te rekenen heeft op zúlke Geestes-werkingen
als indertijd te Corinthe besproken werden. De Geest
blijft, maar omdat Hij historisch werkt, houdt Hij
den kalender bij, en geeft dus telkens andere werkingen
naar de behoeften van elke verbonds-periode apart.

Psalmberijming Ds Gunst.

Wij zien geen kans, zooals een tijdlang gedaan is, alle
psalmen, die Ds Gunst berijmd heeft, hier weer door
te geven. Toch willen wij op enkele berijmingen de aan-
dacht vestigen. Allereerst komt in aanmerking Psalm
16. Men weet, dat de Statenvertaling van dezen psalm
zeer onnauwkeurig is. Ds Gunst geeft deze bewerking:

1) Hier wordt gevolgd de vertaling van Prof. Gros-
heide in de „Korte Verklaring der Heilige Schrift enz"
Uitgave: Kok, Kampen.

1.
Bewaár me, o God, ik schuil alleen bij U;
Mijn ziele heeft tot den Heer aldus gesproken:
„Mijn Heer zijt Gij, bezat ik alles nu
Wat de aarde biedt, maar 'k was van U verstoken,
Hoe arm zou 'k zijn; naar U gaat uit mijn leven
En naar de heil'gen hier, die 'k eer zal geven".

2.
Veel smarten zullen zijn het treurig lot
Van hen, die zich voor and're vreden buigen,
Hun offers plengen zij een vreemden God,
'k Verzel hen niet, 'k zal tegen hen getuigen;
En hoe zij ook hun alfoon mogen roemen,
Mijn lippen zullen niet hun namen noemen.

3.
De Heer is 't deel der kostlijke erfenis,
Waarmede Hij zoo ruim mij wou gedenken,
'k Bewonder 't oord, waar 't snoer gevallen is:
Hoe lieflijk een omgeving kwam Hij schenken!
Geen schooner erfdeel kon mij toegewezen
Dan door den Heere mij is uitgelezen.

4.
Ik zegen nu den Heere, die met raad
Terzij mij stond, ik wil Hem daaglijks prijzen,
Hem, die in donk'ren nacht mij niet verlaat,
Zoodat dan nog mijn nieren me onderwijzen.
Ik stel den Heer bestendig mij voor oogen,
Is Hij met mij, geen wank'ling zal Hij doogen.

5.
Mijn hart is uitermate in mij verbeugd,
Daar zelfs mijn vleesch in zekerheid zal wonen,
Mijn ziele juicht van onbegrensde vreugd:
Het doodensrijk zult Gij mij, Heer, niet toonen,
Uw gunst'ling zult Ge aan 't graf niet overgeven,
Van alle ontbinding blijft Uw heilige ontheven.

6.
Gij, Heere, maakt mij 't levenspad bekend,
Verzadiging van vreugde wordt gevonden
Bij U, wiens aangezicht tot mij zich wendt,
Zoodat aan mij, van ied're zonde onthouden,
Uw rechterhand eens schenkt de lieflijkheden,
Die eeuwig zijn, in 't onvergank'lijk Eden.

K. S.

BOEKBESPREKING

„Almanak van het Studentencorps Fides
Quaerit Intellectum", voor het jaar 1936.
Ph. Zalsman — Kampen.

Evenals „de Wereld-Kroniek" zich onlangs heeft aan-
geënd als goed huisvriend, gezellig, onderhoudend, en
een „goeie veertiger", zoo zou ook de almanak van
F. Q. I. precies hetzelfde kunnen zeggen. Het is een
„goeie veertiger", gezellig en onderhoudend.
Na de vermelding van merkwaardige dagen wordt
allereerst het officiële nieuws van de Theologische
School gegeven, met leuke teekeningen. Vergis ik mij
niet, dan heeft F. Q. I. weer een nieuwen teekenaar in
den heer L. J. G. gevonden. Leuk is het verslag der
Theol. School, dezen keer onder den titel „Capita Selec-
ta" uit de geschiedenis der Theol. School gedurende den
cursus 1934/35.

Afzonderlijk wordt vermeld, dat door het curatorium
op een verzoek van den Senaat van het Corps, om „de
theoretische en praktische mogelijkheid tot doorvoering
van het promotierecht aan onze Theol. School" te onder-
zoeken, geantwoord is, dat het niet gewenscht geacht
werd, op dit verzoek in te gaan. De redactie van den
Almanak merkt op, dat het feit, dat dit besluit van het
curatorium genomen is, „na dat" advies van de hoog-
leeraren gevraagd en bekomen is, veel zegt, wijl het
niets zegt.

Daarna komt de rubriek van het Corps zelf. Zorgvuldig
worden de gegevens verzameld. Het jaarverslag is zeer
lezenswaardig.

Bijzondere vermelding verdient na dit mozaiek het
Mozaiek. De redactie heeft gerekend met de beteekenis
van 1936 als jaar der herdenking van de doleantie. Nadat
door O. W. B. een uitnemend gedacht en persoonlijk
sprekend stuk is gegeven over Christus' raad aan de
gemeente van Laodicea, volgt een artikel van Prof. Dr
S. Greijdenus, dat dezen almanak blijvende waarde geeft.
Het handelt over „de beteekenis van de doleantie voor
de Theologische School". Prof. Greijdenus gaat zorg-
vuldig na, hoe na de doleantie en tijdens de vereeniging
van 1892 de zaak der Theologische School de aandacht
gekregen heeft, toont met de stukken aan, dat het stre-
ven, dat aanvankelijk in de Concept-Acte tot uiting
kwam, het streven n.l. om de Theol. School te degra-
deeren tot een aanhangsel van de Theologische Facul-
teit der V. U., door verwerping van deze Concept-Acte
nadrukkelijk en voor altijd is veroordeeld, en dat
de eisch tot handhaving van het wetenschappelijk karak-
ter der Theol. School als zelfstandige inrichting
nadien uitdrukkelijk gesteld en vastgelegd is. Aange-
wezen wordt, dat daaruit voortvloeit, met dwingende
noodzakelijkheid, dat aan de Theol. School de door-
voering van het onderwijs tot doctorale
studien een noodzakelijkheid is, die men
slechts tegenhouden kan, wanneer men
of de getroffen bepalingen niet kent,
resp. verkeerd uitlegt, of zich van haar
ontdoen wil, wat niet ondersteld worden mag. Het
onderwijs aan de Theol. School moet tenminste
geven de geheele theologische vorming. D.w.z.: de
vorming door de wetenschappelijke studie der theologie.
Over de beteekenis van het candidaats-examen, als mid-
del tot verlening van een wetenschappelijken graad,
wordt ook uitvoerig gesproken, terwijl uit het in '33
terzijde gestelde concept van regeling enkele volzinnen
onder de loupe genomen worden, waarvan de schrijver
zegt, dat zij „phrase, ondoordachte, ongereformeerde,
onlogische, onpraktische phrase" zijn, „innerlijk on-

